

ærede Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Bandborg), saa vil jeg meget anbefale det høje Ting at stemme for disse Forslag, men stemme mod alle de andre.

Det. Hansen: Det forekommer mig ganske vist at være konfunderende, hvorledes Forholdet mellem de saakaldte Underændringsforslag og Vædringsforslaget skal opfattes. Det er jo ikke et Underændringsforslag, det er et supplerende Forslag. Jeg antager, det er Forslagsstillernes Mening og ventelig ogsaa den meget ærede Formands Mening, at for saa vidt Underændringsforslaget maatte blive vedtaget, saa vil det dog ikke blive anset som endeligt vedtaget, medmindre Vædringsforslagene ogsaa blive vedtagne?

Formanden: Fuldkommen rigtigt.

Det. Hansen: Altsaa, Underændringsforslaget vil blive afstemt først, og derefter vil dets videre Skæbne afhænge af Afstemningen om Vædringsforslaget. Jeg vil nu anbefale mine Meningsfæller at stemme baade mod Underændringsforslaget og det Vædringsforslag, hvortil det hører, og jeg skal tillade mig i al Korthed at angive mine Grunde dertil. Jeg kunde ønske, forinden jeg udtaler mig, at høre, om Ordføreren for Forslagsstillerne til Vædringsforslagene (Koch) er enig i, at de to af ham motiverede Forslag kunne vedtages, selv om Underændringen ikke bliver vedtagen. Det syntes, som om det ærede kongevalgte Medlem, der var Ordfører for Underændringsforslaget (Goos), mente, det var nødvendigt at vedtage dette, hvis man overhovedet skulde vedtage Vædringsforslaget, men derom have vi ikke hørt nogen Udtalelse fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne til disse. Jeg forbeholder mig senere at udtale mig derom, naar vi have hørt denne Motivering.

Det, man indvender mod Lovforslaget i den Stikelse, hvori det er kommet fra Folketinget, er, at der er adskillige Forhold, som nødvendig maa ordnes og under ordinære Forhold skulle ordnes ad Lovgivningsvejen, og at man finder det urigtigt at delegerer den Myndighed, der ligger under Lovgivningsmagten, Rigsdagen, til Regeringen. Det er en Betragtning, som jeg i Almindelighed kan være med til at billige, men det forekommer mig, at naar man befinder sig lige over for saa ekstraordinære Forhold, skal man ikke gøre disse formalistiske Betragtninger gældende. Den ærede Minister har udtalt, at han skal nok vide at finde ud af dem, og jeg tror ogsaa, at Eshjærgs eventuelle Byraad med Indenrigsministerens Bistand nok skal

vide at faa en fornuftig Ordning ud deraf, ja, maaske endog saa fornuftigere, end hvis Rigsdagen skulde vedtage alle disse Detailbestemmelser. Sagen her er jo netop, at Eshjærg er blomstret op paa en ganske ekstraordinær Maade, og Lovgivningsmagten har for længe undladt at gribe ind og ordne disse Forhold. Nu ligger der der en Stad paa 12—14,000 Mennesker, eller hvor mange der nu er, med et stærkt økonomisk Liv, der hidtil har bevæget sig i ganske primitive landlige Forhold, hvorved en Del Vanstæligheder og Ulemper ere komne frem. I hele denne Samling har de saa derovre gaaet og haft grundet Forventning om, at Forholdene endelig skulde blive ordnede; man har glædet sig til at blive Købstad ved, at Rigsdagen vedtog et Forslag, hvorefter Tingene skulde blive ordnede paa en fornuftig Maade — og nu skulde man saa i sidste Øjeblik gaa hen og ved at vedtage Vædringsforslagene skuffe de Forventninger og i Virkeligheden give dem Stene for Brød! Man siger: Eshjærg bliver Købstad — men i Virkeligheden bliver den det dog ikke, for Rigsdagens Udfæltninger en Gang blive enige om de mangfoldige Forhold, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) udviklede for os. Det passer ikke til Forholdene; vi skulle ikke være for formalistiske under saadanne Omstændigheder. Det er en Lejlighedslov; det er den By Eshjærg, som vi skulle sætte i Stand til at komme ind under fornuftige Skatteforhold og en fornuftig Styrelsesmaade, og der skulle vi ikke brude os saa meget om Uniformiteten. Herregud, om ikke alle Købstæder ere aldeles ens! Det, som passer for Aarhus og Odense, passer maaske ikke for Eshjærg, lad dem derovre vedtage Afgivelser og ordne deres Forhold paa den Maade, som passer dem bedst, den ærede Minister vil nok vide at hjælpe dem dermed. For øvrigt ere jo, som den ærede Minister har udviklet, Vanstælighederne ikke saa store. I Hovedsagen ville de Principper, som gælde for Købstæderne, komme til at gælde ogsaa for Købstaden Eshjærg, og jeg finder det netop meget heldigt, at man der kan gøre disse Afgivelser, og at man delegerer Myndigheden dertil til Administrationen; fremfor at vi her i Rigsdagen skulle sidde, maaske i adskillige Samlinger, og overveje de mange Modifikationer, som det vilde være nødvendigt at indføre i den almindelige Lovgivning for Købstæderne. Lad os tage Sagen praktisk, lad dem saa Lov til at indrette det efter de foreliggende Forhold. Vi kunne jo kun være glade over, at der i Sjælland er kommet en saa stræbsom By. Dens Udvikling er stet i det væsentlige, uden at Lovgivningsmag-